

РАНОБУДНИКЪТЪ

Веднажъ дѣдо Тодоранъ хвана зеления пѣтелъ съ червения гребенъ, положи го въ една кошница и му поръча строго:

— До довечера да ми снесешъ едно яйце! Утре искамъ да имамъ блажинка на трапезата си. Хайде!

Пѣтелътъ се намѣсти въ кошницата и почна да се надува. До вечерята дѣдо Тодоранъ три пѣти бърка въ кошницата подъ пѣтела за яйце. Когато мръкна, старецътъ махна съ ржка безнадеждно и повика отъ улицата едно момченце:

— Ела, дѣдовото, да ми повъртишъ точилото, догдето си наточа ножа.

— Кого ще колишъ, дѣдо Тодоране?

— Пѣтела. Като го сваря въ тенджерата, на тебе ще дамъ гребена.

— А на мене? — измяука котката въ краката му.

— Ти ще получишъ на мишката опашката! — викна дѣдо Тодоранъ.

Котката се разсърди и отиде при пѣтела. Попита го:

— Пѣтьо, кажи какво си сънувалъ нощесъ?

— Сънувахъ, че дѣдо Тодоранъ ми върза на шията червенъ герданъ.

— Бѣгай, какиното момче, защото не ти е хубавъ съня. Дѣдо Тодоранъ иска да ти отрѣже главата, затуй си точи ножа. Бѣгай по-скоро!

Пѣтелътъ скочи, размаха криле, и хвъркна надъ селото. Побѣгна въ гората. Пи една студена вода и почна да кълве най-раннитѣ тревички и най-крехкитѣ цвѣтчета. Тревичкитѣ и цвѣтчетата се оплакаха на гората. Гората се ядоса и започна да шуми:

— Слушай, Пѣтьо, тъй не може. Ти си младъ, имашъ хубавъ гласъ. Намѣсто да ми кълвешъ раннитѣ рожби, иди по-добре да си намѣришъ работа и да си изкарвашъ